

"TKP'nin Sesi"

Pazar

9 Aralık 79

Bu yayınıımızda şunları dinliyeceksiniz:

1. ~~AkxllxxxbirxtutunxxxsabırlıxxkgöstermekxxPravda,xxgazetesinde~~

2. Nükleer roketlere hayır! Silahsızlanma görüşmelerine evet! (S.

2. Yorum: Baskı rejimi ve polis devleti mi, yoksa demokrasi mi ?
(7.12.79 Öm.)

3. Basından: Türkiye'de Macculuk:çürüme,kokuşma
sürecinde yeni bir aşama (Er.)

4. Atılım'dan: Leninci parti ve oportünizmle savaş

Spikerler: Deniz, Ömer, Necmi

TKP'nin Sesi

9 Aralık 1979 Sül.

Pazar

NÜKLEER ROKETLERE HAYIR; SİLAHSIZLANMA GÖRÜŞMELERİNE EVET!

SBKP Genel sekreteri ve Yüksek Sovyet Prezidyumu başkanı Brejnev yoldaşın ADC'nin kuruluşunun 30.yıldönümü torenleride Sovyetler Birliğinin yeni barışçıl önerilerini açıklamasından bu yana 2 aydan fazla bir zaman geçti. Bu kısa dönem içindeki gelişmeler, sosyalizmle barışın bir bütün olduğunu, dünya barışının kalesini sosyalist ülkeler topluluğunun oluşturduğunu bir kez daha gözler önüne serdi.^x Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeler, barışın güçlendirilmesi ve silahsızlanmada somut adımların atılması yönündeki iyi niyetini, yapıcı tutumunu bir gün bile gündemden indirmeyiler, indirmiyorlar. NATO ülkelerinden Batı Avrupa^{ya} yeni nükleer silah yerleştirme planından vazgeçmelerini istiyorlar. Yeni nükleer

x Dünya halkları çok iyi bilmektedir ki, 2. dünya savaş öncesindeki seldirmezlik anlaşmalar önerilerinin tümü S.B'den gelmiştir. 2. dünya savaşından bu yana sosyalist ülkeler 100'den fazla barış ve silahsızlanma önerisinde bulunmuşlardır.

roketler değil, silahsızlanma görüşmelerine hemen başlanmasını öneriyorlar. Bundan birkaç gün önce ADC'nin başkenti Berlinde Varşova Antlaşması ülkelerin dışişleri bakanları toplantısı bunun/örnegidir. / Sosyalist ülkenin dışişleri bakanları, NATO ülkelerinden bir kez daha bu tenlikeli planının gerçekleştirilmesinden vazgeçmelerini, silahsızlanma görüşmelerine oturmalarını istediler. Aksi taktirde, Batı Avrupa ülkelerine Amerikan yapısı "Perşing -II ve "Cruz" adlı nükleer roketlerin yerleştirilmesinin, silahlanmayı yeniden hızlandıracığını, silahsızlanma görüşmelerine geçilmesi olanaklarını önemli ölçüde zayıflatacağını, dolayısıyla Avrupa'da, dünyada havayı daha da gerginleştireceğini, en önemlisi de nükleer bir savaş tenlikesini artıracığını vurguladılar.

Dünya halkları, özellikle Batı Avrupa ülkelerinde ilerici güçler, barışseverler, demokratik kamuoyu barışın sağlanmasını, insanlığı geleceğini yakından ilgilendiren

bu ciddi ve büyük tehlikenin bilincindedir. Batı Avrupanın çeşitli ülkelerinde milyonların haykırdığı " yeni nükleer roketlere hayır! silahsızlanma görüşmelerine evet! "Barış,dostluk ve dayanışma! "NATO-ya ,ölüm füzelerine hayır! Yaşasın barış güçlerinin birliği" "Genel ve tam bir silahsızlanma için ileri " belgileri sokakları, meydanları cınılatıyor.Bu barış hareketinin tepe noktasını, Brükselde,NATO karar-ganı önündeki dev gösteri oluşturuyor. Bruksel forumunda milyonların istemi dile getiriliyor. Halklar barış,silahsızlanma,dostluk ve kardeşlik istiyor. NATO'nun yeni nukleer roketlerine hayır,diyor. Türkiye barışsever güçlerini temsil eden bir delegasyon da bu barış forumunda onurlu yerini almıştır. Batı Avrupa ülkelerinde çalışan işçilerimiz de bu barış eylemine aktif bir biçimde katılmışlardır. Bununla birlikte ülkemizde de,NATO'nun yeni nükleer silahlanma politikasına,Amerikan ölüm füzelerine karşı eylemler sürüyor.

Böylesi bir gelişmenin ve isteğin karşısına dikilen yine NATO, emperyalist çevreler oluyor. Batı Avrupa ülkelerine yeni nükleer roketler yerleştirme planı ABD'nin ve NATO'nun dünya barışı için çok tehlikeli bir ^{politikasıdır} tezgahıdır. Böylece NATO insanlığı savaş, ölüm, yokolma ^{sonuçları} tehdidiyle karşı karşıya getiriyor. NATO'nun bazı elebaşları NATO komutanı Amerikan generali Rogers, bunu daha yetersiz buluyorlar. Batı Avrupaya 600 nükleer roketin değil, çok daha fazla roketin yerleştirilmesini istiyor. Buna şaşmamak gerek, NATO'cuların politikası silah tekellerinin, askersel endüstri komplekslerinin çıkarları üzerine kurulmuştur. Barış, bunların en büyük düşmanıdır. NATO'nun görevi, bu dev silah tekellerine yeni pazarlar açmaktır. NATO son 30 yılda yalnız ABD tekellerinin 100 milyar dolarlık silah satmasını sağlamıştır. NATO yeni nükleer füzelemleri neleri amaçlıyor: Uzun uğraşlar sonucu daha önce imzalanmış ve nükleer silah üretimini kısıtlayan anlaşmaları baltalamak, silah-

lanma yarışını hızlandırmak,böylece insanlığın eğitim,beslenme,çalışma,konut gibi gereksinimlerine narsanabilecek paraları silah tekel-
lerinin cebine akıtmak,yumuşama sürecini baltalamak,dünya halklarını
sürekli bir savaş korkusu altında tutmaktır. İşte dünya barışı bu
amaçların ve bu amaçların örgütü olan NATO ve ABD emperyalizminin
tehidi altındadır.

İşte iki ters eğilim. Bir yanda sosyalist ülkelerin barışı güçlen-
dirme,silahsızlanmayı gerçekleştirme çalışmaları öte yanda NATO'nun,
emperyalizmin silahlanmayı hızlandırma,halklara yeni nükleer silahlar
dayatma girişimleri. Türkiye bu ikinci eğilimin kampında yer alıyor.
Bir NATO uyesi olarak Türkiye,emperyalizmin Güney Doğu Kanadının vuru-
cu gücü,atılma tahtasıdır. Demirel gibi Amerikancı bir hükümetin iş-
başında bulunması Türkiyenin emperyalizmin,NATO'nun saldırı planlarına
caha sıkı bağlanması,bölgemizde barış duymaniğının öncülüğünü yapması
tenlikesi daha da artmıştır. Türkiye NATO'nun dayatmalarıyla bütçesin
in

üçte birini silahlanma harcamalarına ayırmaktadır. Bu rakam 1979 da 61 milyar lirayı bulmuştur. Türkiyenin NATO harcamaları 1971-77 yılları arasında, enflasyon hesaba katılmadan yüzde 14 artmıştır. NATO'nun Akdenizdeki 119 üssünden 61'i Türkiye'de bulunmaktadır. Buna, ikili anlaşmalarla ABD'ye verilen üaldırı üslerini de katarsak, topraklarımız üstünde tümüyle denetimimiz dışındaki saldırı üslerinin sayısı 101' bulmaktadır. Bu üslerin birçoğunda nükleer silahlar vardır. Lunsun da açıkladığına göre, ileride Türkiyedeki bu nükleer silahların da modernleştirilmesi söz konusudur. Amerikanın yeni ölüm füzeleri için Türkiye bütçesinden ek harcamalar ayrılacaktır. İlk nesaba göre Türkiye bu ölüm füzelerinin üretimi için 5 milyar ^{lira} ~~dolar~~ ödeyecektir. Görülüyor ki, NATO üyesi olmak emperyalist silah tekellerinin çıkarları için barışı baltalamak, silahlanmayı körüklemek, yeni bir dünya savaşı tehlikesini artırmaktır. Türkiyedeki saldırı üsleri ise ülkemizi sürekli bir

savaş tehdidi altında tutmaktadır. Amerikanın yeni ölüm füzlerinin Batı Avrupaya yerleştirilmesi Türkiye ve Batı Avrupa ^{ya} için biraz daha fazla ölüm, biraz daha fazla açlık, işsizlik ve sömürü getirmek demektir. Topraklarımız üstündeki NATO ve Amerikan üslerinin yarattığı tehlikenin artmasına göz yummak demektir. Biz, Türkiye komünistleri, barış güçleri olarak ölüm füzeleri değil, iş, ekmek, barış içinde bir yaşam istiyoruz. Onun içinde diyoruz ki: Halkımızın lokmasına göz diken emperyalizmin saldırganlık örgütü NATO'ya hayır! Silanlanma yarışını kamçılayan yeni nükleer ölüm füzelerine hayır! Türkiyeyi patlamaya hazır bir barut fıçısı yapan ABD ve NATO üsleri sökülsün! Yurdumuzu bir kışkaç gibi sıkı ikili anlaşmalar yırtılsın! Tüm komşularımızla dostluk ve saldırmazlık anlaşmaları imzalandı! Ülkemizdeki tüm barış güçlerini onurlu, bağımsız bir dış politika için ölüm füzelerini, rampalarını ülkemize ve Avrupaya sokmamak için güç ve eylem birliğine çağırıyoruz!

Leninci parti ve oportünizmle savaş

Komünist Partisi, sürekli gelişme içinde olan canlı bir organizmadır. Partinin diyalektik gelişme yasallıkları vardır. Bu gelişme kağıt üstünde hazırlanmış bir plana göre değil, sınıf savaşının yasallık ve gereksinmelerine göre olur. Leninci yeni türden parti karakterinin geliştirilmesi, Leninizmin sürekli olarak yaratıcılıkla uygulanması için savaşı gerektirir. Hiçbir komünist partisi örgütsel ve ideolojik gelişmesinin tamamlandığı sanısına asla kapılmaz. Komintern'in partileri "bolşevikleştirme" görevi, komünistlerce haklı olarak sınırlı bir dönem değil, kesintisiz ve sonsuz bir süreç olarak kavranmıştır. 1920'de kurulan yeni türden parti TKP'de böyle bir süreç içinde işçi sınıfının bilinçli, örgütlü ve disiplinli öncüsü olma niteliğini sürekli geliştiriyor. di, geliştiriyor.

Partinin gelişmesi

Politik Büro'nun 1973 toplantısı, partinin gelişme sürecinde niteliksel yeni bir dönemi başlattı. 12 Mart deneyi, legalizmin ve küçük burjuva devrimciliğinin köksüzlüğünü ve yanlışlığını geniş çevrelere büyük acılar pahasına göstermişti. Bu koşullarda, teröre yığıtçe göğüs geren birbirinden bağımsız birçok devrimci kümeler ortaya çıkmış ve bunlar hızla Marksçı-Leninci konumlara yaklaşmıştı. Ama öte yandan, burjuva reformizminin etkisi de artıyor ve legalist eğilimler yeniden canlanıyordu. TKP, Türkiye'de kapitalizmin görece barışçıl bir gelişme göstereceği düşlerine kapılmadı. Eğer proletarya illegal örgütlenmeden vazgeçerse, bu, onun savaşına yalnızca zarar getirecektir. Bu durumda, Politik Büro illegal ^{koşullarda} (partiyi ayağa kaldırmayı ivedi görev saydı. Tutulacak ana halka olarak da, illegal Merkez Organı Atılım'ın çevresinde, değişik parti sempatisiz güçleri ^{n arasında en güçlüleri} örgütlemek, onları program ve tüzük temelinde ^{Kaynaklar} birleştirmek görevini öne koydu. Bu kararlar, 1977 Parti Konferansına kadar geçen dönem boyunca başarıyla uygulandı. 1977 Konferansı, örgütsel alanda birbirine sıkı sıkıya bağlı iki

belgi altında toplandı. Birincisi eski guruplar dönemine ^{inillerine} son vermek ^{brezilyalı yetkinleşti mülki} Bu "artizanlığa son" belgisiyle belirtildi. İkincisi, yağınlarla bağlanmak, partinin üye bileşimini proleterleştirmekti. Bu da "fabrikalar kalemiz olmalıdır" belgisiyle vurgulandı. Program ve tüzüğün oybirliği ile onaylanmasıyla, ^{notatlonon parti potansında etkileştirme süreci} eski kümelere özgü arkadaşça güvene dayanan, ^{e kurşun kopadı.} ilişkilerin yerini, sıkı parti disiplinine dayalı demokratik merkeziyetçilik temelinde ilişkiler ^{ilkel} aldı. ^{kükledi.}

Konferanstan sonra parti üyeleri görülmemiş bir aktiflikle önlerinde duran dağ gibi görevleri nice şehitler verme pahasına gözme yoluna koyuldular. % 60'ı işçilerden oluşan illegal bir parti örgütü yarattılar. Başlıca fabrikalarda, şimdi partimizin orak çekiçli şanlı bayrağı dalgalanıyor.

Partimizin hızla gelişmesi, kollektif yönetimi güçlendirme ve parti yayınlarının santralizasyonu, ideolojik düzeyi yükseltme gibi sorunları kısa zamanda ön plana çıkardı. Bunları 1978 MK Plenumu ele aldı, görevleri saptadı. 1979 Politik Büro'nun parti sorumlularıyla ortak toplantısında parti, artizanlığın aşılması, bütün parti örgütlerinde Leninci kadro yeteneklerinin yaratılması savaşını, sağ ve "sol" oportünizme karşı savaşla daha sıkı bağladı. Parti içinde ideolojik çalışma her zaman baş yerededir. Partinin örgütsel birliği ideolojik birlikten ayrılmaz, bunun tersi de doğrudur. Parti sapmalara karşı iki cephede ideolojik savaş içinde ve sıralarını arındırarak güçlenir. Bu gelişmenin yasallığıdır.

Nasıl bir parti?

Marksizmi-Leninizmi sürekli olarak daha büyük yetkinlikle yaşama geçirme savaşı en başta proletaryanın, emekçi yağınların arasından devrimci ~~ayrıştırıcı~~ Underler yetiştirme savaşından ayrılmaz. Bu, "kadro politikamızın bel kemiğidir. Bu gelişme, artık küçük burjuva aydın guruplarının hem TKP yanlısı gibi görünmek, hem de "tekke" geleneğini sinsice sürdürmek olanağından yoksun bırakıyor. O nedenle, küçük burjuva kariyerist öğeler, geçmişin düşünü görüyor, gelişmeyi tersine

gevirmek, akıntıya kürek çekmek gibi umutsuz bir çaba harcıyor. İşte günümüzde "İşçinin Sesi" çevresinde toplanan gurupçuk da, partimizin bu sağlam gelişmesine küçük burjuva aydınlarının duyduğu tepkiyi dile getiriyor. Alacalı göşist akımların yığınlardan, politik savaşımdan kopuk birbiriyle didişmesine, doktriner boğuşmalara özeniyor. Bu gurupçuğun "parti disiplini"nden anladığının teorik özü nedir? Bu, tek sözle bütün oportünistlerin teorik tekelinden başka bir şey değildir. "İşçinin Sesi", içinde her türlü fraksiyonun cirit attığı küçük burjuva "tartışma kulübü" düşüncesini Leninci parti anlayışının yerine geçirme yeltenişi içindedir. Amacı, bu menşevik parti anlayışıyla "sol"sekte, serüvenci politikalarına işçi hareketine sızdırmaktır.

Sağcı revizyonistler, demokratik santralizm ilkesini kökten yadsırken, bu gurupçuk, bu ilkeyi sözde benimser görünüyor, gerçekte özünü boğaltıyor. Her iki sapma, Leninci parti nazarlarına saldırida birleşiyorlar. Örneğin M.A. Aybar, komünist partilerinde "kişiler disiplini"nden, R. Yürükoğlu ise "bürokratik disiplin"den yakınıyor. Aybar, Leninci parti disiplininin "burjuva örgüt modeli"nden kaynaklandığını, Yürükoğlu ise, komünist disiplin anlayışının kökünü, Osmanlı feodal geleneklerinde olduğunu ileri sürüyor. Her iki oportünist görüş de, işçi sınıfının toplumsal yeri nedeniyle, kapitalist üretim disiplini içinde sürekli eğitilmesinin, kendi çıkarları doğrultusunda sınıf disiplininin gelişmesinde önemli bir temel olduğunu bilinçli olarak göz ardı ediyor. Partinin proleter karakteriyle, Leninci disiplin arasındaki sıkı bağa suskunlukla geçiştiriyorlar. Bunun da nedeni her iki sapmanın bir küçük burjuva ağacının iki dala olmasındandır. Lenin, "Bir Adım İleri, İki Adım Geri" yapıtında şöyle diyor: "Burjuva entellektüelinin böylesine zor kavradığı disiplin ve örgüt, proletarya fabrikada geçtiği 'okul' nedeniyle çok kolaylıkla benimser. Bu okuldan ölümcül korku duyma, onun örgütleyici önemini tümüyle anlamama küçük burjuvazinin varlık koşullarını yansıtan ve Alman Sosyal Demokratlarının 'soylu anarşizmi' dediği düşünce yöntemleri için karakteristiktir."

Sağ revizyonistler gibi, bunlar da "açık eleştiri ve tartışma" adı altında, görüşlerin pluralizmini içeren bir parti anlayışını savunuyorlar. Bunu "demokratikliğin işleyiş mekanizması" olarak gösteriyorlar. Bu görüş, pratikte santralizasyonu yıkar. "Eleştiri Özgürlüğü" bayrağı altında, demokratik santralizm ilkesine karşı haçlı seferine çıkan, gerçekte Leninci partide "oportünizme özgürlük" isteyenlere karşı Lenin Ne Yapmalı'da çoktan yanıt vermiştir. "Evet baylar, siz yalnız bağırarak değil, istediğiniz yere, bataklığa bile gitmekte özgürsünüz. Üstelik bizim de görüşümüz sizin gerçek yerinizin bataklık olduğudur. Ve biz size elimizden geldiğince oraya taşınmanıza yardımcı olmaya hazırız. Ama elimizi bırakın, bize yapışmayın ve o büyük özgürlük ~~özgürlük~~ sözcüğünü kirlotmeyin. Çünkü bizim de istediğimiz yere gitme 'Özgürlüğümüz' var. Yalnız bataklığa değil, bataklığa yönelenlere karşı da savaşmak özgürlüğümüz var."

Sağ revizyonistler gibi, bunlar da, komünist basında her türlü görüşün yansıdığı bir plüralizm ~~kuruyor~~ kuruyor. Komünist basının, küçük burjuva oportünist görüşlere "açık bir tartışma platformu" olmasını savunuyor. Bu görüş, pratikte yeni türden komünist basının MK'ne bağımlı olma ilkesini yıkar, yerine basınla parti arasında eski sosyal-demokrat, menşevik federatif ilişkileri geçirir. Lenin, Parti ~~Yayınları~~ ^{ve} Parti ^{ve} Literatürü yapıtında şöyle diyor: "Yayınevleri ve depolar, dükkanlar ve okuma odaları, kitaplık ve dağıtım örgütleri-bütün bunlar partiye bağlı olmalı ve hesap vermelidir... Herkes en küçük bir kısıtlama olmaksızın hoşuna gittiği gibi yazmakta ve konuşmakta özgürdür. Ama her özgür örgüt (bu arada parti) de, partiyi kalkan ederek, partiye ters düşen görüşleri yayan üyeleri kovmakta özgürdür." Komintern'e giriş koşullarında, "periyodik ve periyodik olmayan basın ve bütün parti yayınevleri, partinin o anda legal ya da illegal olduğuna bakmaksızın tümüyle parti yönetimine bağlanmalıdır. Yayınevlerinin özerkliklerini kütüye kullanarak, partinin politikasına tamtamina uymayan bir politik

izlemeleri yasaktır."

Sağ revizyonistler gibi bunlar da, alabildiğine üzerk örgütlerden, fraksiyonlardan, kanatlardan oluşan, bu kanatların birbirleriyle "günük, saati, yeri belli eylemler" dışında "hırçın" bir dille sürekli, açık tartışma yürüttüğü bir parti tablosu çiziyorlar. Bunun Leninçi bir partiyle uzak, yakın hiçbir ilgisi yoktur. Bu gurupçuk, özellikle Lenin'in 1903-1911 arasında, yeni türden partiyi geliştirme sürecinde, Menşevik küçük burjuva örgüt anlayışına karşı polemiklerine dayanmaya çalışıyor. Bolşevik ve Menşevik fraksiyonların tek partide var oldukları koşullarda yeni türden parti için savaşın biçimlerini, daha sonra Lenin'in Bolşevik Partisi'nin, Komintern'in geliştirdiği genel ilkelerin, parti normalarının karşısına çıkarıyor. TKP'ye saldırı amacıyla kullanıyor.

Barikatın Üste yanı

Görüldüğü gibi, "İşçinin Sesi" gurupçuğunun yıllar boyu izledikleri çizgiyi "saf"lıkla ırtbas etme çabaları da, şimdiki tutumlarını Leninçi parti disiplini anlayışını altüst ederek savunma girişimleri de sahteciliğe ve çarpıtmaya dayanıyor. Bunlar anti-TKP çevrelere hesap verme telaşı içinde yاللardır "bilinçli siyaset"le sızmacılık çabasında olduklarını da ağızlarından kaçıırıyolar.

Öyleyse bu gurubun şimdi partiden "tartışma" hakkı istemelerini nasıl karşılamak gerekir? Yazdıkları her satırında TKP'ye kara çalanların, uluslararası komünist hareketin ilkelerini "tartışma" konusu yapmaya yeltenenlerin bir de partiden "tartışma" hakkı istemeleri gerçekten gülünç. Hırsız, ev sahibinden bir de borç istiyor...

Parti içi tartışma hakkı parti üyesinin, örgütlerinin hakkıdır, oportünistlerin değil. TKP'de "İşçinin Sesi" gurupçuğu türünden guruplar, fraksiyonlar yoktur, olamaz. Oluşmaya yeltenirse de barınamaz. Partide tartışma, şu ya da bu oportünist parti düşmanı istiyor diye yapılmaz. Partide tartışma, MK Genel Sekre-

teri İ.Bilen yoldaşın belirttiği gibi "Örgütlü" olur. MK'nin kararıyla, parti tüzüğüne ilgili maddeleri gereğince yapılır. Kardeş partilerin tüzüklerinde parti içi tartışma sıkı normlara bağlanmıştır.

Örneğin SBKP tüzüğünde bu zorunluğun yöre ya da cumhuriyet çapında bir çok parti örgütüne saptanması, MK içinde parti politikasının çok önemli sorunları üstüne yeterince durağan bir çoğunluğun olmaması, SBKP MK'nin politikanın şu veya bu sorunu üstüne bütün partiye danışmayı zorunlu görmesi koşullarında tüm parti içinde tartışma açmak zorunluğu doğar.

Her parti üyesinin parti içinde karar alınmadığı süreçte parti politikasının sorunlarını tartışma hakkı vardır. Bizim partimiz de kardeş partiler gibi, bu tartışma ve eleştirilerin ve özeleştirin organlar içinde yapılmasını tüzüğüne koymuştur. Ama bu tartışmadan fraksiyoncu amaçlar için yararlanma girişimleri önünde de aşılabilir engeller vardır. Bu, her tür fraksiyonculuğun hele illegal parti için yıkım tehlikesi demek olduğunu bilen parti üyelerinin Leninci birliğidir, partiye sarsılmaz bağlılığıdır. O nedenle şimdi oportünistler bu engeli nasıl yıkarız diye düşünüyorlar, "İdealizasyonu yıkma" belgisiyle partiye güveni sarsmak ve "tartışma konspirasyonu önleniyor" kışkırtmasıyla konspirasyonu bozma çağrısı yapıyorlar. Bu gurusuğun böylece gelip dayandığı nokta, örgütsel alanda da her tür oportünizmin er geç barikatın öte yanına geçeceğini belirten Leninci yasallığın bir kez daha doğrulanmasından başka bir şey değildir.

Türkiye'de Maoculuk:

çürüme, kokuşma sürecinde yeni bir aşama

D.D. Sovyetler Birliği Yazarlar Birliği'nin haftalık yayın organlarından " Za rubejom" dergisinin 23-29 Kasım sayısında "Türkiye'de Maoculuk" başlıklı bir yazı yayımlanmıştır. Yazıda şöyle denilmektedir:

"Türkiye'de aşırı sol guruplarla, çeşitli oportünist akımlara ve bu arada Maoculuğa karşı ardıcıl bir savaşım veren Türkiye Komünist Partisi'nin bir bildirisinde şöyle deniliyor: "Türkiye'de Maoculuk çürüme, kokuşma sürecinde yeni bir aşamaya girmiştir. Ülkemizde Maocu guruplar Amerikan emperyalizminin işbirlikçileriyle, en gerici faşist güçlerle bütünleşmişlerdir. Onlar başta TKP üyelerine ve tüm ilerici güçlere yalanla, demagojiyle, kan ve kurşunla saldırıyor. Maocuların bu saldırıları, onların yalıtılması ve bunalımlarının derinleşmesiyle atbaşı gidiyor." Türkiye'de Maocu gurupların eylemleriyle ilgili yazı şöyle devam ediyor:

"Türkiye'de genel olarak parçalanmış, dağınık durumda bulunan Maocu akımlar koşullu olarak ikiye ayrılabilir: "Pragmatik" Maocular ve aşırı solcu Maocular.

Aşırı solcu Maocu örgütler genellikle terörist doğrultuda yer alan ve etkileri az olan, daha fazla Çin yönetiminin 1960 yılına kadarki görüşleri savunan guruplardan oluşurlar.

Şimdiki Pekin yönetiminin dümen suyundan giden, "pragmatik" guruplar arasında en aktif olanı Doğu Perinçek gurubudur. Bu gurup Türkiye İşçi-Köylü Partisi'ni kurmuştur ve ona dayanmaktadır.

1969'dan beri illegal ve yarı legal biçimde eylem gösteren bu parti 1978 yılı başından sonra legal çalışmaktadır. Ama illegal örgütlerini de korumaktadır. Devlet organları ve onun güvenlik işleri servisleri bu partinin hem legal, hem de illegal örgütleri olduğunu çok iyi bildikleri halde bunu görmezlikten geliyorlar. Böylesi bir doğrultu izlendiğini gösteren son örneklerden biri de sıkıyönetim uygulamasıdır.

da görülüyor. Maocu provokatörler Türkiye'nin güvenlik servisi ve Milliyetçi Hareket Partisiyle ortaklaşa kanlı saldırılar düzenliyorlar. 1977'de İstanbul'da, ⁴Mayıs kutlamaları sırasında bu kanlı saldırılar sonucunda kan döküldü, çok sayıda insan öldü. Maocular 1978'de Kahramanmaraş'ta faşist MHP'nin önyak olduğu yığinsal kıyımın gerçekleşmesinde de ajan-provokatör rolünü oynadılar. Çeşitli guruplara bağlı Maocular polisin açık desteğiyle ve faşistlerle birlikte İlerici Gençlik Örgütü'nün ve diğer ilerici örgütlerin üyelerine saldırıyorlar, onları öldürüyorlar.

TİKP Kürt sorununda da şoven bir politika izliyor. Önceleri Kürt'leri ayaklanmaya kışkırtan bu Maocu gurup şimdi 180 derece bir dönüş yaparak ve "Ulusal birlik" belgisi ~~arkasında~~ ^{arkasında} ardına gizlenerek Kürt halkının ulusal eşitlik istemine karşı çıkıyor.

Maocu TİKP'nin dış politikayla ilgili görüşlerinin başlıca ayırdedici çizgisi azgın anti-sovyetizmdir. Maocu basın organları iki yönden saldırıyorlar. Onlar Sovyetler Birliği'yle ilgili yalan ve karalamaları utanmazçasına hiç durmadan yineliyorlar ve bununla SSCB ile Türkiye arasındaki ilişkileri zehirlemeye çalışıyorlar.

Bu kampanyada *sözümüne "insan hakları" sorununa geniş yer veriliyor. Bunu yaparken Maocular her şeyden önce Brejinski ve Ştraus gibi ünlü Sovyet düşmanlarına başvuruyorlar.

Türkiye Maocularının propaganda aygıtı bundan başka SB'nin Orta Doğu'da "yayılma politikası" uyguladığı, ^{uğur,} "Türkiye için SB çok ciddi bir tehlike oluşturuyor" yolları ^{arak} uydurmalarla, yalanla insanların bilincini zehirlemeye çalışıyor. Bunu yaparken onlar Osmanlı imparatorluğu zamanından kalma efsaneler de dahil çeşitli yöntemlere başvuruyorlar. Bu alanda da kendi yayın organlarında MHP başkanı ~~* Türkiye~~ ^{arak} 'in konuşmalarını yayınlıyorlar, faşist MHP ile işbirliği yapmaktan da çekinmiyorlar.

Sovyetler Birliği'nin Türkiye'ye onun ekonomik bağımsızlığını elde etmesi için yaptığı yardımları nefretle karşılayan Maocular

son yıllarda SSCB ile Türkiye arasında imzalanan en önemli anlaşma olan "İyi komşuluk ve dostça işbirliği" ilkeleriyle ilgili politik belgeye karşı imza toplama kampanyası açtılar.

Öte yandan Türkiye'nin ulusal bağımsızlığı için en büyük yükü, en tehlikeli engeli oluşturan NATO, Maocu partiye göre çok güvenilir bir askersel pakttır. Onların savına göre NATO "Türkiye'yi Sovyet tehlikesinden koruyor". Başka bir sözle NATO'nun 16. üyesi olarak hareket eden Çin gibi, Perinçek gurubu da Türkiye'de NATO'nun en ateşli savunucusu rolünü oynuyor.

Maocuların emperyalizmle, dünya gericiliğiyle işbirliği Kamboçta Pol-Pot/Yeng Sari kliğinin alaşağı edilmesi olayında bir kez daha açıkça ortaya çıkmıştır. Maocu yayın organlarında bu olayla ilgili olarak Viyetnam'a, Sovyetler Birliği'ne saldırılardan geçilmiyor. Maocular basın organlarının sayfalarında ~~geri~~ tanınmış gerici "politika uzmanları"na seve seve ve bol bol yer veriliyor. Bunların Kamboç olaylarıyla ilgili olarak Vietnam'ı salgıncı bir devlet olarak gösterme çabalarındaki ikiyüzlülükleri Çin'in Vietnam'a saldırdığı, Vietnam topraklarına el koymaya çalıştığı dönemde iyice ortaya çıktı. Maocular Çin hegemonyacılarının başlattıkları bu barbarca saldırıyı alkışladılar, tüm gericilerle birlikte bunun etrafında büyük bir ^ügörültü kopardılar.

Türkiye Maocuları, Pekin'in emperyalizmle aktif işbirliğine yönelik politikasını izliyerek barış ve yumuşama politikasına saldırıyorlar, silahlanma yarışına öve öve göklere çıkarıyorlar. Bunlar kapitalist ülkelerdeki komünist ve işçi partilerine saldırıyorlar, gelişmekte olan ülkelerde yapılan devrimci dönüşümlere karşı çıkıyorlar. Tüm bunlar/onların sınıfsal ihanetinin, dünya emperyalist güçleriyle bloklaşmasının yasal sonucu olarak düştükleri bataklığın derinliğine tanıklık etmektedir.

nı aynen uygulayan bu bölücülük ve provokasyon yuvaları artık sol güçler arasında bir eğitim ^{olarak} ~~gibi~~ bile yer alamamaktadır. İç politika planında Maocu akım ülkedeki koyu gerici unsurlarla birleşiyor, anti komünizm ve anti-sovyetizmde faşistlerle yarışıyor, Türkiye'deki tüm devrimci ve demokratik güçlere ve herşeyden önce komünistlere karşı her tür savaş yöntemine başvuruyor.

Maocu Perinçek gurubu TKP'ne karşı savaşta yalan, karalama, ihbar yöntemlerine başvuruyor. Bu gurup kendi yayın organı "Aydınlık" gazetesini aracılığıyla, gerici "Tercüman" gazetesinin basım evinde basılan bu gazete aracılığıyla Türkiye'deki faşist ve diğer gerici güçlere strateji ve taktik öneriyorlar. "Aydınlık" gazetesini bu yılın başında TKP'ne karşı müthiş bir karalama kampanyası başlattı. Ve hemen Maocuların bu uydurma suçlamaları, çamur atma, karalama yeltenişleri gerici Türkiye basını tarafından hep bir ağızdan tekrarlanmaya başlandı. Örneğin, faşist Milliyetçi Hareket Partisi'nin ideologlarından biri olan Taha Akyol, "Hergün" gazetesinde "Türkiye için en büyük tehlikeyi Sovyet emperyalizmi oluşturmaktadır", "TKP, Sovyet örgütüdür" ve Sovyetler Birliği Komünist Partisi'ne bağlıdır" yollu Maocuların uydurmalarına koskova sütunlar ayırdı.

Türkiye'deki Maocuların eylemlerinde başka bir doğrultu da ilerici sendikalara ve yığın örgütlerine karşı savaştır. Onlar gerici "sarı" sendika yöneticileriyle sıkı işbirliği yaparak saldırının ana yönünü Maden-İş , Bank-Sen, Bay-Sen, Aster-İş ve bunlar gibi sınıfsal konumlarda yer alan sendikalara yöneltiyorlar.

Barış, demokrasi ve toplumsal ilerlemeden yana güçlerin eylem birliğini baltalamaya yönelik yöntemleri Perinçek gurubu Türkiye'nin en büyük öğretmen örgütü TÖB-DER'e karşı, küçük ve orta köylülerin en büyük birliği olan Köy-Koop'a karşı, bilim ve teknik alanında çalışan aydınların en yığinsal örgütü olan Türkiye Mimar ve Mühendis Odaları Birliği'ne karşı da uyguluyor.

Maoculuğun çürüme, kokuşma süreci toplumsal yaşamın tüm alanların-

~~Maocu~~ Sıkıyönetim tüm legal demokratik ve ileri ^{ci} örgütleri ve onların yayın organlarına baskı yaparken, bu örgütlerin eylemini ve yayın organlarını yasaklarken Türkiye İşçi-Köylü Partisi'nin yayın organlarına hiç dokunmamıştır. Bu parti örgütsel çalışmalarını engelsiz sürdürmektedir.

TİKP'nin kurucusu ve onun başkanı olan Doğu Perinçek ve onun çevresinde bulunanlar 1969'dan bu yana Türkiye'de Maoculuğu yaymaktadırlar. Doğu Perinçek'in babası Sadık Perinçek milyonerdir, uzun yıllar ^{bir} burjuva ~~maocu~~ partisi olan Adalet Partisi'nin yönetiminde yer almıştır, bir kaç kez bu partiden sayılav olmuştur. Kendisi aşırı gerici görüşlü bir kişidir. Doğu Perinçek de geçmişi karanlık bir kişidir. Politik çalışmalara Yeni Türkiye Partisi adındaki burjuva partisinin sıralarında başlamıştır. Bu partinin gençlik örgütünün başında bulunmuştur. TİKP'nin ideologlarından biri olan Halil Berktaş ABD'de yüksek eğitim görmüştür. Partinin ileri gelenlerinden biri olan Nuri Çolakoğlu'nun babası Türkiye'de herkesçe bilinen bir multimilyonerdir.

Perinçek gurubu da diğer Maocu örgütler gibi sürekli yoksullaşan orta katmanlardan, küçük kent burjuvazisinden, bir bölüm öğrenci ve aydından, aynı zamanda deklase olmuş elemanlardan ve çeşitli bölgelerde bir bölüm yoksul köylüden oluşan bir sosyal tabakaya dayanmaktadır. İşçi sınıfıyla herhangi bir bağı yoktur.

Türkiye'de Maocu ve diğer aşırı solcu gurupların bugün şu veya bu ölçüde sosyal dayanak bulmalarının ana nedeni - burjuvazinin içinde bulunduğu ideolojik bunalımdır. Marksizm-Leninizm ideolojisine karşı cepheden saldırıya sürdürecektir güçte olmayan burjuvazi, bu tür Maocu ve aşırı örgütlerden "sol"dan saldırmak için yararlanıyor.

Maocu akım, özellikle Perinçek gurubu azgın bir anti-komünizm ve anti-sovyetizm, terörcülük, milliyetçilik, eklektizm (seçmecilik) gibi öteden beri Maoculara özgü başlıca özellikleri korumakla birlikte yeni nitelikler de almaktadır. Çin egemen çevrelerinin politikası